

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale prokuratora Jarosława Żelazka

po rozpoznaniu w dniach: 17.02.2016 r., 22.04.2016 r., 05.07.2016 r. sprawy:

A. J. (1), s. E. i D. z d. J., ur. (...) w G.

oskarżonego o to że:

1) w dniu 17 marca 2009 r. podał nieprawdę w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2008 r., złożonym wspólnie z żoną E. J. na druku PIT – 36 do Urzędu Skarbowego w P., wykazując w nim stratę w wysokości 127.085,53 zł osiągniętą w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pn. (...) A. J. (1) zs. w G., ul. (...). W. 331/2, wykonując działalność w Ł., ul. (...), w efekcie:

- zaniżenia przychodów o kwotę netto łącznie 844.758,87 zł oraz
- zawyżenia kosztów uzyskania przychodów o kwotę 7.529,93 zł

przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2008 r. w kwocie 263.929 zł, a ponadto nierzetelnie prowadził księgę w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów ww. działalności gospodarczej za 2008 r. w zakresie:

- niezaewidencjonowania przychodów na podstawie faktur sprzedaży na łączną kwotę netto łącznie 844.758,87 zł
- nieujęcia kosztów uzyskania przychodów, dotyczących wynagrodzeń oraz opłaconych składek ZUS i składek na Fundusz Pracy w kwocie łącznie 6.932,03 zł

tj. o czyn z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

2) w dniu 24 marca 2010 r. podał nieprawdę w korekcie zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2009 r. złożonym wspólnie z żoną E. J. na druku PIT – 36 do Urzędu Skarbowego w P., wykazując w nim stratę w wysokości 321.918,69 zł osiągniętą w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pn. (...) A. J. (1) zs. w G., ul. (...). W. 331/2, wykonując działalność w Ł., ul. (...), w efekcie zaniżenia przychodów o kwotę netto łącznie 1.272.060,04 zł, jednocześnie zaniżając koszty uzyskania przychodów o kwotę 80.737,51 zł, przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2009 r. w kwocie 258.845 zł, a ponadto nierzetelnie prowadził księgę w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów ww. działalności gospodarczej za 2009 r. w zakresie:

- niezaewidencjonowania przychodów na podstawie faktur sprzedaży na łączną kwotę netto łącznie 1.272.060,04 zł

- nieujęcia kosztów uzyskania przychodów, dotyczących wynagrodzeń oraz opłaconych składek ZUS i składek na Fundusz Pracy w kwocie łącznie 66.735,26 zł

tj. o czyn z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

3) w dniu 30 kwietnia 2011 r. podał nieprawdę w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2010 r., złożonym na druku PIT – 36 do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., wykazując w nim stratę w wysokości 312.598,32 zł osiągniętą w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pn. (...) A. J. (1) zs. w G., ul. (...). W. 331/2, wykonując działalność w Ł., ul. (...), w efekcie zaniżenia przychodów o kwotę netto łącznie 1.652.558,59 zł, jednocześnie zaniżając koszty uzyskania przychodów o kwotę 85.606,83 zł, przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2010 r. w kwocie 383.581 zł, a ponadto nierzetelnie prowadził księgę w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów ww. działalności gospodarczej za 2010 r. w zakresie:

- niezaewidencjonowania przychodów na podstawie faktur sprzedaży na łączną kwotę netto łącznie 1.652.558,59 zł
- nieujęcia kosztów uzyskania przychodów, dotyczących wynagrodzeń, opłaconych składek ZUS i składek na Fundusz Pracy, kosztów polis samochodowych, prowizji bankowych i odsetek od kredytów, w kwocie łącznie 85.606,83 zł

tj. o czyn z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

4) w okresie od 03 marca 2010 r. do 25 lipca 2012 r., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, prowadząc działalność gospodarczą pn. (...) A. J. (1) (następnie: (...)) zs. w G., ul. (...). W. 331/2, a następnie w Ł., ul. (...), i będąc z tego tytułu podatnikiem podatku od towarów i usług, podał nieprawdę w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...)–7 składanych do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., a następnie poczynszy od deklaracji za grudzień 2010 r. do Urzędu Skarbowego w P., zaniżając kwoty podatku należnego na skutek nieujęcia w deklaracjach całości kwot wynikających z wystawionych faktur VAT dokumentujących wykonane usługi oraz uzyskanych odszkodowań w miesiącach od stycznia 2010 r. do lutego 2011 r., w kwietniu 2011 r., w czerwcu 2011 r. oraz w okresie od sierpnia 2011 r. do czerwca 2012 r. na łączną kwotę 652.441,50 zł, a nadto zawyżając kwoty podatku naliczonego do odliczenia od podatku należnego bez dowodów źródłowych, uprawniających do takiego odliczenia w sierpniu 2011 r. oraz w okresie od października 2011 r. do grudnia 2011 r. na łączną kwotę 26.622,45 zł:

przez co uszczuplił podatek od towarów i usług łącznie na kwotę 729.439,00 zł, w tym za:

- styczeń 2010 r. na kwotę 11.542 zł
- luty 2010 r. na kwotę 18.539 zł
- marzec 2010 r. na kwotę 29.898 zł
- kwiecień 2010 r. na kwotę 13.911 zł
- maj 2010 r. na kwotę 17.482 zł
- czerwiec 2010 r. na kwotę 15.928 zł
- lipiec 2010 r. na kwotę 22.858 zł
- sierpień 2010 r. na kwotę 33.606 zł
- wrzesień 2010 r. na kwotę 47.558 zł
- październik 2010 r. na kwotę 22.707 zł

- listopad 2010 r. na kwotę 35.466 zł
- grudzień 2010 r. na kwotę 55.506 zł
- styczeń 2011 r. na kwotę 15.670 zł
- luty 2011 r. na kwotę 26.992 zł
- marzec 2011 r. na kwotę 7.672 zł
- kwiecień 2011 r. na kwotę 32.144 zł
- maj 2011 r. na kwotę 14.717 zł
- czerwiec 2011 r. na kwotę 11.807 zł
- sierpień 2011 r. na kwotę 8.821 zł
- wrzesień 2011 r. na kwotę 14.728 zł
- październik 2011 r. na kwotę 18.405 zł
- listopad 2011 r. na kwotę 28.628 zł
- grudzień 2011 r. na kwotę 35.970 zł
- styczeń 2012 r. na kwotę 28.890 zł
- luty 2012 r. na kwotę 19.282 zł
- marzec 2012 r. na kwotę 27.892 zł
- kwiecień 2012 r. na kwotę 15.167 zł
- maj 2012 r. na kwotę 43.085 zł
- czerwiec 2012 r. na kwotę 54.568 zł

a ponadto nierzetelnie prowadził ewidencje zakupu i sprzedaży dla potrzeb podatku od towarów i usług za miesiące: od stycznia 2010 r. do lutego 2011 r., kwiecień 2011 r., czerwiec 2011 r. oraz za okres od sierpnia 2011 r. do czerwca 2012 r.

tj. o czyn z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

5) w dniu 28 kwietnia 2012 r. podał nieprawdę w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2011 r., złożonym na druku PIT – 36 do Urzędu Skarbowego w P., wykazując w nim dochód do opodatkowania w wysokości 27.851 zł osiągnięty w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pn. (...) A. J. (1) zs. w Ł., ul. (...), w efekcie zaniżenia przychodów o kwotę netto łącznie 400.553,78 zł, jednocześnie zawyżając koszty uzyskania przychodów o kwotę 89.032,74 zł oraz dokonując bezpodstawnego obniżenia dochodu o stratę poniesioną w latach ubiegłych w kwocie 380.801,28 zł, przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2011 r. w kwocie 161.898,00 zł, a ponadto nierzetelnie prowadził księgę w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów ww. działalności gospodarczej za 2011 r. w zakresie:

- niezaewidencjonowania przychodów na podstawie faktur sprzedaży na łączną kwotę netto łącznie 400.553,78 zł

- zaewidencjonowania w kosztach kwot na sumę netto: 115.749,58 zł, które nie odzwierciedlają faktycznych transakcji gospodarczych i nie mają pokrycia w fakturach VAT oraz innych dowodach,
- zawyżenia kosztów amortyzacji w kwocie 17.064 zł,
- nieujęcia kosztów uzyskania przychodów, dotyczących opłaconych składek ZUS i składek na Fundusz Pracy w kwocie łącznie 43.780,84 zł

tj. o czyn z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

oraz

E. J., c. J. i A. z d. S., ur. (...) w G.

oskarżonej o to że:

6) w dniu 17 marca 2009 r. podała nieprawdę w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2008 r., złożonym wspólnie z mężem A. J. (1) na druku PIT – 36 do Urzędu Skarbowego w P., a następnie w korekcie tego zeznania złożonej w dniu 20.12.2012 r. podała nieprawdę, zawyżając koszty uzyskania przychodów prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pn. Biuro (...) zs. w Ł., ul. (...) (następnie: zs. w Ł., ul. (...)) o kwotę 34.550,00 zł, posługując się przy tym nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 03.06.2008 r. za techniczne przygotowanie (...) ((...) 72NT) do sprzedaży, z danymi wystawcy: (...) w S., przez co uszczupliła podatek dochodowy od osób fizycznych za 2008 r. w kwocie 13.820 zł, a ponadto nierzetelnie prowadziła księgę w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów ww. działalności gospodarczej za 2008 r. w zakresie ujęcia w niej kwoty 34.550 zł, wynikającej z ww. faktury VAT nr (...) z dnia 03.06.2008 r.

tj. o czyn z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

7) w dniu 25 lipca 2008 r. w P. prowadząc działalność gospodarczą pn. Biuro (...) zs. w Ł., ul. (...) (następnie: zs. w Ł., ul. (...)) i będąc z tego tytułu podatnikiem podatku od towarów i usług, podała nieprawdę w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za czerwiec 2008 r., złożonej do Urzędu Skarbowego w P., zawyżając kwotę podatku naliczonego do odliczenia o 7.601,00 zł, posługując się przy tym nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 03.06.2008 r. na kwotę 34.550,00 zł netto, 7.601,00 zł VAT, za techniczne przygotowanie (...) ((...) 72NT) do sprzedaży, z danymi wystawcy: (...) w S., przez co uszczupliła podatek od towarów i usług za czerwiec 2008 r. na kwotę 7.537,00 zł

tj. o czyn z art. 56 § 2 kks

I. oskarżonego ***A. J. (1)*** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu i kwalifikowanego w punkcie I aktu oskarżenia i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 kks, na mocy art. 56 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

II. oskarżonego ***A. J. (1)*** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu i kwalifikowanego w punkcie II aktu oskarżenia i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 kks, na mocy art. 56 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

III. oskarżonego ***A. J. (1)*** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu i kwalifikowanego w punkcie III aktu oskarżenia i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 kks, na mocy art. 56 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

IV. oskarżonego **A. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu i kwalifikowanego w punkcie IV aktu oskarżenia i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 kks, na mocy art. 56 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

V. oskarżonego **A. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu i kwalifikowanego w punkcie V aktu oskarżenia i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 kks, na mocy art. 56 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

VI. na mocy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, art. 39 § 1 kks łączy orzeczone wobec oskarżonego **A. J. (1)** w punktach I – V wyroku jednostkowe kary grzywny i orzeka karę łączną grzywny w wymiarze 700 (siedmuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

VII. oskarżoną **E. J.** uniewinnia od popełnienia zarzucanych jej czynów;

VIII. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 632 pkt 2 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego **A. J. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 448 zł (czterysta czterdzieści osiem złotych) tytułem części wydatków oraz kwotę 10.500 zł (dziesięć tysięcy pięćset złotych) tytułem opłaty, pozostałymi kosztami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 932/15

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a kpk, mając na uwadze treść wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczącej oskarżonej **E. J.**.

Wprawdzie wnioski o uzasadnienie wyroku dotyczą także oskarżonego **A. J. (1)** (co do rozstrzygnięcia o karze), jednakże po wydaniu wyroku, w dniu 18 lipca 2016 r. oskarżony ten zmarł, co powoduje konieczność uchylenia wyroku i umorzenia postępowania wobec niego na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 kpk, niezależnie od słuszności rozstrzygnięć, zatem jego uzasadnianie jest zbędne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. J. w 2008 roku prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) z siedzibą w Ł.. W jej ramach posiadała samochód ciężarowy marki M. o numerze rejestracyjnym (...), który zamierzała sprzedać. Samochód ten wymagał jednak przygotowania do sprzedaży, polegającego na wymianie zabudowy chłodniczej oraz agregatu. Na prośbę **E. J.** zleceniem wykonania odpowiednich prac miał się zająć jej brat **G. B.**, który niejednokrotnie z własnej woli pomagał siostrze i szwagrowi w prowadzeniu ich przedsiębiorstw, choć nie był u nich zatrudniony. Po wykonaniu modernizacji auta **G. B.** zwrócił je **E. J.** wraz z fakturą VAT nr (...) z dnia 03.06.2008 r. na kwotę 34.550,00 zł netto (VAT 7.601,00 zł), w której jako przedmiot zlecenia wskazano techniczne przygotowanie (...) ((...) 72NT) do sprzedaży, a jako dane wystawcy: (...) w S.. **G. B.** wskazał, że należność została przez niego zapłacona gotówką.

dowody: faktura VAT k. 1149 – 1150, zeznania świadków **A. C.** k. 6174 – 6176v, 1105, **I. K.** k. 6193v – 6195, 115 – 117, 6026v – 6027, **D. N.** k. 6197v – 6198, pismo (...) w **G.** k. 6179, pismo **ZUS** k. 6187, wyjaśnienia oskarżonego **A. J. (1)** k. 6195 – 6195v

E. J. zaksięgowwała powyższą fakturę w podatkowej księdze przychodów i rozchodów, a następnie uwzględniła ją przy rozliczaniu podatku dochodowego od osób fizycznych w zeznaniu PIT – 36 złożonym wspólnie z mężem **A. J. (1)** w dniu 17 marca 2009 r. do Urzędu Skarbowego w P., a następnie w korekcie tego zeznania złożonej w dniu 20.12.2012

r., jak również przy rozliczaniu podatku od towarów i usług w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za czerwiec 2008 r., złożonej do Urzędu Skarbowego w P. w dniu 25 lipca 2008 r.

dowody: rejestr VAT nabycie towarów i usług k. 1150 - 1151, zestawienie sum z kolumn podatkowej księgi przychodów i rozchodów k. 1152 – 1211, zeznanie PIT-36 za 2008 r. k. 1004 – 1008, korekta zeznania PIT – 36 za 2008 r. k. 1009 – 1022, deklaracja VAT-7 k. 1379

W postępowaniu kontrolnym wszczętym przez dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w G. ustalono, że A. J. (2) nie prowadził nigdy działalności gospodarczej jako A. A. J., nie figuruje w bazie danych Urzędu Skarbowego w S., wskazany na fakturze VAT nr (...) z dnia 03.06.2008 r. Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP) sprzedawcy jest nieprawidłowy, a adres widniejący na fakturze nie istnieje. E. J. o tym nie wiedziała.

dowody: protokół badania ksiąg podatkowych k. 1108 – 1111, 1369 – 1371, pismo z US w S. Gd. k. 1219, analiza k. 1224 - 1227

Samochód ciężarowy marki M. o numerze rejestracyjnym (...) został zarejestrowany w Starostwie Powiatowym w Ś. pod numerem (...) jako samochód ciężarowy – skrzynia. Nie zgłaszano zmian rodzaju czy przeznaczenia pojazdu.

dowody: pismo ze Starostwa Powiatowego w Ś. k. 1222

Decyzją dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w G. z dnia 13.06.2013 r. uznano, że E. J. bezpodstawnie uwzględniając w rozliczeniu w/w fakturę VAT, uszczupliła podatek dochodowy od osób fizycznych za 2008 r. w kwocie 13.820 zł. Decyzją Izby Skarbowej w G. z dnia 8.11.2013 r. powyższa decyzja została utrzymana w mocy. Skargę na decyzję Izby Skarbowej oddalił Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. wyrokiem z dnia 3.09.2014 r. Wywiedziona skarga kasacyjna nie została dotąd rozpoznana (sygn. akt II FSK 1/15).

Natomiast decyzją dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w G. z dnia 15.11.2013 r. uznano, że E. J. rozliczając w/w fakturę uszczupliła podatek od towarów i usług za czerwiec 2008 r. na kwotę 7.537,00 zł. Decyzja ta jest ostateczna.

dowody: decyzja dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej z dnia 13.06.2013 r. k. 1228 - 1233, decyzja Izby Skarbowej w G. z 8.11.2013 r. k. 1409 - 1418, wyrok WSA w Gdańsku z 3.09.2014 r. k. 5944 - 5955, decyzja dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w G. z dnia 15.11.2013 r. k. 1419 - 1424

E. J. ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem – ekonomistą. Prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga dochód rzędu 5.000 zł miesięcznie. Ma dwoje dzieci. Leczy się psychiatrycznie, jednakże nie cierpi z powodu choroby psychicznej ani nie jest dotknięta upośledzeniem umysłowym. W czasie zarzuconego jej czynu miała w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, jest też zdolna do udziału w postępowaniu karnym.

vide: dane osobopoznawcze k. 6173v, opinia sądowo – psychiatryczna k. 1398 – 1400, 1435 – 1436, dane o karalności k. 6072

Zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie E. J. nie przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów i złożyła wyjaśnienia. Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia, przewidziany w art. 424 § 1 kpk, odstąpiono od cytowania wyjaśnień, odsyłając do niżej wskazanych kart akt.

vide: wyjaśnienia oskarżonej k. 6174, 6177

Sąd zważył, co następuje:

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności zeznania świadków, wyjaśnienia oskarżonych i dokumenty nie dostarczyły podstaw do przypisania E. J. popełnienia zarzuczanych jej przestępstw skarbowych.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd dał wiarę zeznaniom świadków przesłuchanych w postępowaniu sądowym na okoliczność wykazania, że obecnie nieżyjący G. B. rzeczywiście w 2008 roku pracował na rzecz A. J. (1) i jego żony, choć nie był u nich zatrudniony, przebywał w firmie, miał dostęp do dokumentów, wykonywał pracę i cieszył się zaufaniem swojej siostry i szwagra, a mianowicie zeznaniom A. C., I. K. i D. N.. Zeznania świadków w tym zakresie są rzeczowe, w pełni zgodne ze sobą, a także z wyjaśnieniami oskarżonych A. J. (1) i E. J., którzy wskazywali na rolę, jaką w prowadzeniu ich przedsiębiorstw odgrywał G. B.. Świadkowie podawali, że nie są w stanie dokładnie określić zakresu obowiązków G. B., co koreluje z oświadczeniami oskarżonych, podkreślających, że pomoc udzielana im przez G. B. miała charakter nieformalny, wynikała z więzów rodzinnych i zainteresowań G. B., a nie z zawartej z nim umowy o pracę czy innej umowy. Podobnie, świadkowie podnieśli, że widywali G. B. w firmach oskarżonych o różnych porach dnia, przeważnie po godzinie 15, I. K. mijala się z nim, gdy wychodziła z pracy, co z kolei koreluje z informacjami przedstawionymi przez oskarżyciela publicznego, zgodnie z którymi G. B. w tym czasie był zatrudniony jako magazynier w sklepie (...). Wiarygodność zeznań świadków, zarówno osób postronnych wobec oskarżonych (D. N., A. C.), jak i spokrewnionych z nimi (I. K.), możnaby zatem podać w wątpliwość wtedy, gdyby świadkowie wskazywali na to, że G. B. przebywał w miejscu prowadzenia przez oskarżonych działalności gospodarczej codziennie przez 8 godzin, w stałych godzinach, przychodził do pracy rano, wychodził po południu, podpisywał listę obecności, korzystał z urlopów czy innych świadczeń pracowniczych, jednakże świadkowie niczego takiego nie zeznali, wręcz przeciwnie, ich zeznania faktycznie wydają się przemawiać za prawdziwością tezy, iż G. B. pojawiał się u oskarżonych dopiero po zakończeniu pracy w przedsiębiorstwie (...), gdzie był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. Z powyższych względów Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wskazanych świadków w opisanym zakresie. Natomiast w pozostałej części zeznania te nie odnosiły się do kwestii związanych z odpowiedzialnością E. J., w związku z czym je pominięto.

Z zeznaniami wyżej wymienionych świadków korelują także wyjaśnienia oskarżonego A. J. (1). Oskarżony konsekwentnie podawał, że G. B. udzielał mu pomocy w prowadzeniu firmy, pomagał też jego żonie, a swojej siostrze. Prawdomówność oskarżonego w tym zakresie nie została skutecznie zakwestionowana. Natomiast A. J. (1) nie odniósł się konkretnie do okoliczności związanych z wystawieniem faktury VAT nr (...) z dnia 03.06.2008 r. na kwotę 34.550,00 zł netto.

Rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie dokonał Sąd również w oparciu o ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 394 § 1 i 2 kpk bez odczytywania i zaliczone w poczet materiału dowodowego w całości dokumenty z akt niniejszej sprawy, do których w szczególności należą faktura VAT, rejestr VAT - nabycie towarów i usług, zestawienie sum z kolumn podatkowej księgi przychodów i rozchodów, zeznania podatkowe, deklaracja VAT-7, jak również pisma US w S., informacje ZUS, protokół kontroli i decyzje organów postępowania podatkowego. Co do zasady, w sprawie brak było innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków w zakresie w jakim zostały one uznane za wiarygodne, Sąd uznał, iż brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Jednocześnie w zakresie dokumentacji dotyczącej prowadzonej wobec E. J. kontroli skarbowej i wydanych w jej toku decyzji, Sąd działając w ramach zasady samodzielności jurysdykcyjnej nie oparł swoich wniosków na wszystkich dokonanych przez organy kontrolno-skarbowe ustaleniach, a dokumentacja w tym zakresie stanowiła dla Sądu jedynie dowód podjęcia przez organy kontroli skarbowej określonych rozstrzygnięć wobec E. J. na etapie postępowania kontrolnego. Sąd nie kwestionował przy tym decyzji organów podatkowych i wyroków sądów administracyjnych, które zapadły w toku postępowań skarbowych w sprawach oskarżonej (art. 8 § 2 kks). Dowodziły one bowiem, że zapadły tego rodzaju rozstrzygnięcia i ustalono w ich toku odpowiedzialność podatkową oskarżonej. Niemniej jednak odpowiedzialność podatkowa E. J. nie jest tożsama z odpowiedzialnością karnoskarbową.

W świetle całokształtu materiału dowodowego, Sąd jako wiarygodne ocenił wyjaśnienia E. J.. Przede wszystkim, oskarżona konsekwentnie w toku postępowania nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, a jej oświadczenia zasługiwały na wiarę. Spójnie z zeznaniami D. N., A. C., I. K. i wyjaśnieniami A. J. (1) E. J.

wyjaśniła, jaką rolę w prowadzonej przez nią działalności gospodarczej odgrywał jej brat G. B.. W szczególności, oskarżona wskazała, że powierzyła bratu przygotowanie do sprzedaży posiadanego przez nią samochodu ciężarowego. Zgromadzona dokumentacja potwierdziła, że bezsprzecznie oskarżona faktycznie taki pojazd posiadała i następnie sprzedała. Oskarżyciel publiczny podkreślał wprawdzie, iż z dokumentów rejestracyjnych tego samochodu wynika, że jest to pojazd z nadwoziem typu skrzynia, w związku z czym wyjaśnienia oskarżonej, iż auto przed sprzedażą wymagało wymiany zabudowy chłodniczej oraz agregatu, wydają się nie polegać na prawdzie. Niemniej jednak, w ocenie Sądu, z faktu, iż organy administracyjne nie odnotowały zmiany przeznaczenia nadwozia pojazdu, nie można wyprowadzić stanowczego wniosku, że przeznaczenia nie zmieniono. Oskarżyciel nie poddał tego pojazdu oględzinom w toku postępowania przygotowawczego ani nie przesłuchał następnego właściciela samochodu na okoliczność tego, czy zakupili pojazd z nadwoziem typu chłodnia, czy typu skrzynia. Wniosek taki nie pojawił się także na etapie postępowania sądowego, a w związku z tym, iż proces toczył się w trybie kontradiktoryjnym, nie było możliwości dopuszczenia powyższych dowodów z urzędu. Zdaniem Sądu, zasady doświadczenia życiowego wskazują na to, że użytkownicy pojazdów, nawet jeśli zmieniają ich przeznaczenie, częstokroć nie zgłaszają tego faktu organom rejestracyjnym, gdyż albo nie zdają sobie sprawy z takiego obowiązku, albo nie chcą narażać się na związane z tym uciążliwości i opłaty. Dlatego niezgodność pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonej a treścią dokumentów urzędowych, dotycząca przeznaczenia naprawianego pojazdu można potraktować jedynie jako poszlakę, mogącą podawać w wątpliwość wiarygodność wyjaśnień E. J., ale w żadnym razie jako dowód, że rzeczywiście miały się ona z prawdą. Tymczasem z żadnego przeprowadzonego dowodu nie wynika, by wiedziała ona, iż podmiot, który według przyjętej przez E. J. miał naprawiać pojazd, nie prowadził zarejestrowanej działalności gospodarczej, posługiwał się nieistniejącym numerem NIP i wskazywał niewłaściwy adres swojego przedsiębiorstwa. Jak wskazano wyżej, E. J. nie zajmowała się osobiście zorganizowaniem przygotowania auta do sprzedaży, powierzyła to zadanie innej osobie. To nie oskarżona miała kontaktować się z osobą naprawiającą samochód, nie ona miała go przekazać i odebrać w innej miejscowości, nie ona osobiście płaciła za naprawę gotówką ani nie jej wystawca wręczał fakturę. Wszystkie te czynności miał wykonać G. B.. W związku z powyższym oczywistym jest, że E. J. wiedziała na temat rzekomej firmy (...) dokładnie tyle, ile przekazał jej brat. Z uwagi na jego zgon, niemożliwym jest jednak ustalenie w toku niniejszego procesu, jakie informacje otrzymała od niego E. J..

Warto także podkreślić, iż u E. J. przeprowadzono postępowanie kontrolne, w toku którego sprawdzono rzetelność setek, jeśli nie tysięcy zaksięgowanych przez nią faktur i ustalono, że tylko jedna z nich budzi wątpliwości. Trudno przyjąć, że oskarżona całymi latami prowadziła działalność gospodarczą w sposób wzorowy, a w tym jednym, jedynym przypadku zdecydowała się wprowadzić w błąd organy skarbowe, świadomie księgując fakturę wystawioną przez nieistniejący podmiot, co było przecież dla organów skarbowych niezwykle łatwe do wykrycia. Kwota, na jaką opiewa ta faktura, nie była szczególnie wysoka, w porównaniu z osiąganymi przez oskarżoną przychodami, zatem trudno także mówić, że oskarżoną do tego czynu mogły motywować względy ekonomiczne. E. J. prowadziła dobrze prosperujące przedsiębiorstwo, osiągała zadowalające dochody, więc teza, że popełniła ona przestępstwa skarbowe, zagrożone wysokimi grzywnami czy nawet karami pozbawienia wolności, by zaniżyć wymiar podatku o zaledwie ok. 20 tys. złotych, brzmi dość absurdalnie.

W kontekście ocenionego jak powyżej całokształtu materiału dowodowego, Sąd uniewinnił oskarżoną od obu zarzucanych jej aktów oskarżenia czynów.

Przechodząc do oceny prawnej zarzutów postawionych oskarżonej należy zaznaczyć, iż w realiach niniejszej sprawy zasadnym jest łączne odniesienie się do nich łącznie. Przede wszystkim podnieść zatem należy, iż dla przypisania odpowiedzialności karnoskarbowej z tytułu naruszenia przepisów art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks koniecznym jest wykazanie umyślności działania sprawcy. Przypomnieć należy, iż stosownie do treści art. 4 § 1 kks, przestępstwo skarbowe można popełnić umyślnie, a także nieumyślnie, jeżeli kodeks tak stanowi. Natomiast zarówno z przepisów art. 56 § 2 kks, art. 61 § 1 kks jak i art. 62 § 2 kks nie wynika, aby penalizowane było działanie nieumyślne. W przypadku wskazanych przestępstw nie jest zatem możliwe przypisanie ich popełnienia temu, kto co prawda zrealizuje określone w przepisie czynności, lecz uczyni to nieumyślnie (przykładowo w wyniku niedbalstwa czy lekkomyślności).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w tym zakresie pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy (vide: postanowienie SN z dnia 23 maja 2002 r., V KKN 426/00, OSNKW 2002, nr 9-10, poz. 81), który stwierdził, iż wymagana przez przepisy kodeksu karnego skarbowego jako warunek odpowiedzialności karnej umyślność zachowania sprawcy odnosząc się do przestępstw i wykroczeń z zakresu obowiązków podatkowych, nie może być wywodzona z samego faktu zaistnienia znamion strony przedmiotowej danego czynu skarbowego. Nie można jej domniemywać, lecz należy ją udowodnić. Dodatkowo, na gruncie art. 56 kks owa umyślność musi przybrać formę zamiaru bezpośredniego, kierunkowego, co także należy wykazać.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, niezbędnym dla przypisania oskarżonej E. J. czynów zarzuconych jej w akcie oskarżenia było wykazanie, iż dokonała ona rozliczenia należności podatkowych z tytułu podatku dochodowego oraz z tytułu podatku od towarów i usług deklaracjami podatkowymi, w których podała nieprawdę, co było skutkiem ujęcia w ewidencji księgowej faktury z tytułu przygotowania pojazdu do sprzedaży, która nie odzwierciedlała rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, gdyż wystawiona została przez podmiot nieistniejący. W ten sposób E. J. miała, w ocenie oskarżyciela skarbowego, spowodować nierzetelne prowadzenie ksiąg w postaci rejestrów dla potrzeb podatku VAT oraz dokonać odliczenia podatku naliczonego VAT od podatku należnego wynikającego z powyższej faktury, uszczuplając podatek od towarów i usług. Zarzut ten nie mógł się jednak, w ocenie Sądu, ostać, gdyż nie znalazł odzwierciedlenia w całokształcie ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Zasadniczą kwestią w tym zakresie było ustalenie, iż E. J. nie była świadoma, iż wystawca faktury nie prowadzi legalnej działalności gospodarczej.

Faktem jest, że E. J. w żaden sposób nie zweryfikowała wiarygodności swojego kontrahenta. Okoliczności tej nie przeczy sama oskarżona. Jednakże Sąd zważył, iż skoro sprawą przygotowania auta do sprzedaży zajmował się od początku do końca zaufany człowiek, G. B., zrozumiałym jest, że E. J. nie widziała konieczności takiego sprawdzenia, zwłaszcza że nie miała zamiaru nawiązywać współpracy z firmą (...), lecz jednorazowo skorzystać z rzekomo świadczonych przez niego usług. Nadto, w ocenie Sądu, ewentualne uchybienia w tym zakresie – zarówno na etapie zlecenia naprawy auta, jak i wprowadzenia potwierdzających to materiałów źródłowych do ksiąg rachunkowych – mogą być oceniane jedynie jako działanie nieumyślne, będące zaniedbaniem lub lekkomyślnością, które jednak nie są penalizowane przez art. 56, art. 61 ani art. 62 kks.

W ostatnim punkcie uzasadnianego wyroku, Sąd wobec uniewinnienia oskarżonej, na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu w sprawie obciążył Skarb Państwa.